

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce J. K.

zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 4. 2020, č.j. MF-2876/2020/ 1601-3/2135

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 4. 2020, č. j. MF-2876/2020/1601-3/2135 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 1. 2020, č. j. MHMP 51704/2020 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce jako dopravce shledán vinným z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 10. 2017 nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem BMW 330D, SPZ X, na trase z Anenského náměstí 1, Praha 1 - Loretánské náměstí 1, Praha 1 (vzdálenost 4,12 km) částku ve výši 209,44 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení HMP“) byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 173,36 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za naplnění skutkové podstaty shora uvedeného přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 40 000 Kč. Řízení o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, bylo podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastaveno, neboť spáchání tohoto skutku nebylo žalobci prokázáno.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejdříve zrekapituloval předchozí průběh řízení, shrnul závěry uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti těmto závěrům brojil v odvolání. Neshledal důvodnou námitku zpochybňující závěr o tom, že se v posuzované věci jednalo o taxislužbu. Podrobně specifikoval důvody, pro které poskytovanou službu nepovažoval za službu osobní přepravy poskytovanou na základě předchozí písemné uzavřené smlouvy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Rovněž neshledal důvodnou námitku, že se jednalo o nevýznamné překročení přípustné ceny a že jednáním žalobce nebyla poškozena pověst hlavního města Prahy. K tomu uvedl, že jednáním žalobce byly naplněny znaky přestupku ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, a že fakt, že je hlavní město Praha negativně spojováno v zahraničních médiích s předražováním taxislužeb, lze považovat za obecně známou skutečnost. Dále neshledal důvodnou námitku, že si cestující mohl v aplikaci cenu přepravy předem ověřit. Konstatoval, že na výkon taxislužby na území hlavního města Prahy se vztahuje Nařízení HMP. Skutečnost, zda cestující cenu ještě před jízdou odsouhlasil nebo ne, je zcela irrelevantní z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Cenová regulace určitého zboží a služeb představuje veřejnoprávní omezení principu smluvní volnosti s tím, že na výkon taxislužby se vztahuje Nařízení HMP.
3. Jako nedůvodnou žalovaný vyhodnotil též námitku, že žalobce nemohl výši jízdného ovlivnit. Konstatoval, že z potvrzení o jízdě je zřejmé, že prodávajícím taxislužby byl žalobce. Pokud se žalobce smluvně dohodl se zprostředkovatelem – společností Uber, že se bude řídit kalkulací ceny vypočtenou aplikací, jde o jeho osobní rozhodnutí, přičemž nemůže následně argumentovat, že cenu jízdy nemohl ovlivnit. Skutečnost, zda bylo zaplacené jízdné žalobci uhrazeno přímo či prostřednictvím společnosti Uber, nehraje v tomto směru žádnou roli.
4. Dále žalovaný neshledal důvodnou námitku, kterou žalobce poukazoval na to, že již byl za uvedenou jízdu sankcionován, a to rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 23. 7. 2019, č.j. 87/2019-190-TAXI/3 pro správní delikty dle zákona o silniční dopravě, neboť se

jednalo o přestupek nikoliv na úseku regulace cen, ale na úseku silniční dopravy, který byl projednán v samostatném správním řízení. Jednalo se tak o porušení jiného právního předpisu, než je zákon o cenách.

5. Žalovaný též vyložil důvody, pro které neshledal důvodnými námitky směřující proti výši uložené pokuty.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeném rozhodnutí a uvedl, že byl na svých právech zkrácen.
7. V prvním žalobním bodě namítl porušení zásady *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Uvedl, že za přestupky vyplývající z porušení povinností dle zákona o silniční dopravě, vycházející ze stejného skutkového základu, byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2018, č. j. MHMP 899037/2018 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 23. 7. 2019, č. j. 87/2019-190-TAXI/3 uložena sankce ve výši 80 000 Kč. Žalobce považuje napadené rozhodnutí, jímž byl trestán na základě stejného skutkového základu, za dvojí potrestání, neboť porušení zákona o cenách mělo být spácháno stejným skutkem. Byla tedy porušena elementární zásada trestního práva (právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin), která je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
8. V tomto směru žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44 a rozsudek ze dne 13. 2. 2020, č. j. 8 As 399/2018-33. Zdůraznil, že povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Danou zásadu je přitom i ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech.
9. Obdobné závěry dle žalobce plynou také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*). Úmluva zapovídá stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném, či v podstatných rysech totožném skutku. Pojem „totožnost skutku“ je tak třeba vyložit nejen v trestněprávním smyslu dovozovaném v České republice, ale také a především s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný, a to s ohledem na mezinárodněprávní povinnosti vyplývající z Úmluvy.
10. Okolnost záležející v tom, že některé přestupky vycházející z jednoho skutku řeší různé správní orgány, je přitom zcela irrelevantní, protože taková vnitrostátní úprava nemůže narušit ochranu občanů poskytovanou jim Úmluvou, která je ve vnitrostátním právu aplikovatelná a použitelná nad zákonem. V nyní posuzované věci nadto nelze dovozovat, že by správní orgány ukládající tresty za porušení zákona o silniční dopravě a zákona o cenách za jeden skutek neměly možnost zjistit, že probíhají různá řízení o jednom skutku.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

11. Žalobce shrnul, že mu byla za jeden skutek uložena pokuta ve výši 120 000 Kč, přičemž taková výše sankce je již pro něj likvidační.
12. Ve druhém žalobním bodě namítl, že žalovaný při stanovení výše pokuty postupoval nezákonně, neboť u fyzické osoby podnikající nepřihlédl k jejím majetkovým ani osobním poměrům a posuzoval výši pokuty pouze korektivem tzv. likvidační pokuty. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že výčet uvedený v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je pouze demonstrativní, a proto je nutné dovodit s ohledem na rekodifikaci přestupkového práva, že i u fyzické osoby podnikající je třeba k osobním i majetkovým poměrům přihlížet, a to i mimo korektiv likvidační pokuty. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1544/2015, kdy mezi osobní poměry pachatele patří: „*např. momentální zdravotní stav pachatele a zdravotní stav jeho rodiny, bytové poměry pachatele a jeho rodiny, zaměstnání pachatele a jeho výdělek, podnikatelská činnost pachatele a její ekonomické výsledky, společenské postavení pachatele, celková majetková situace pachatele a jeho rodiny apod.*“
13. Povinnost posoudit osobní poměry však není a nemůže být vyloučena např. úvahami o likvidačním charakteru sankce, které mohou případně nastoupit až po provedeném posouzení osobních poměrů. Správní orgán musí vždy u fyzické osoby podnikající přihlídnout k osobním poměrům, a to buď na základě důkazů předložených samotným obviněným, nebo na základě podkladů opatřených správním orgánem v rámci provedení přezkoumatelného odhadu osobních i majetkových poměrů obviněného.
14. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost uložené sankce, resp. brojil proti výši uložené pokuty. Uvedl, že výše trestu nebyla správním orgánem I. stupně ani žalovaným nikterak zdůvodněna i s ohledem na to, že se jednalo v pořadí již o druhé rozhodnutí ve věci. V původním řízení byl žalobce viněn a odsouzen pro spáchání dvou přestupků, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Následně byl odsouzen pro jeden přestupek s tím, že mu byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z napadeného rozhodnutí však nelze seznat, jak k takové výši pokuty oba správní orgány dospěly, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, co vedlo žalovaného ke stanovení výše pokuty v částce 40 000 Kč za situace, kdy řízení ve věci přestupku podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách bylo zastaveno.
15. Současně žalobce namítl, že nelze seznat, zda je výše pokuty srovnatelná (s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu) s obdobnými případy i s ohledem na to, že dosud neexistuje žádná veřejně dostupná databáze evidující rozhodnutí správních orgánů. Toto srovnání s obdobnými případy absentuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí a též v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
16. Žalobce též konstatoval, že obecné teze žalovaného o tom, že žalobce svým jednáním znehodnocoval dobrou pověst hlavního města Prahy, jsou nepřipadné, neboť právě špatné zkušenosti zahraničních turistů s klasickou taxislužbou vedly spotřebitele k využívání jiných forem přepravy, jako je Uber.

IV. Vyjádření žalovaného

17. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se v daném případě jedná o přestupky nikoliv na úseku regulace cen, ale na úseku silniční dopravy, které byly projednávány v samostatném správním řízení. Oba případy mají sice základ ve stejné kontrolní jízdě

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

uskutečněné dne 26. 10. 2017 na trase Anenské náměstí 1, Praha 1 – Loretské náměstí 1, Praha 1, avšak nejedná se o totožné skutky. Vymezení každého z uvedených skutků je odlišné vzhledem k různým právním následkům popsání jednání. V (prvním) případě skutku, kterým došlo k naplnění skutkové podstaty přestupků podle zákona o silniční dopravě, je podstatné, že vozidlo taxislužby nebylo v době kontroly řádně označeno a vybaveno, kdy účelem tohoto ustanovení je zájem na dodržení rovných podmínek pro řádný výkon taxislužby. V (druhém) případě skutku, kterým došlo k naplnění skutkové podstaty přestupků dle zákona o cenách, je podstatné, že žalobce požadoval za jízdu vyšší částku, než je částka odpovídající regulované ceně na území hlavního města Prahy. Účelem tohoto ustanovení je zájem na ochraně spotřebitelů, kteří taxislužbu využívají. S ohledem na výše uvedené tak správními rozhodnutími nebylo postihováno shodné jednání. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 8 As 399/2018-33 má tedy žalovaný za to, že napadené rozhodnutí není v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

18. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v rámci správního řízení žalobce pouze obecně namítal, že by uložená pokuta měla zohlednit jeho osobní a majetkové poměry, aniž by své poměry jakkoliv blíže specifikoval. Žalovaný se majetkovými poměry žalobce při ukládání sankce nezabýval, neboť zjišťování majetkových poměrů žalobce je ze strany žalovaného nemožné. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2020, č. j. 10 Af 26/2018-53 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39. Současně poukázal na to, že sankce (pokuta) byla stanovena ve výši pouhých 4 % maximální horní sazby, kdy zároveň v průběhu správního řízení nijak nevyšlo najevo, že by žalobce byl existenčně ohrožen.
19. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je dostatečně podrobné a odpovídající zjištěnému stavu. Uložená sankce dosahuje pouhých 4 % horní zákonné sazby, a tudíž jí nelze označit za nepřiměřenou.
20. K poškození pověsti hlavního města Prahy žalovaný poznamenal, že na alternativní taxislužby je obecně nahlíženo jako na levnější variantu klasických taxislužeb, u kterých zákazník nemusí mít obavy, že by platil předražené jízdné. Pokud žalobce účtoval jízdné v rozporu s maximální cenou stanovenou nařízením HMP, může tato skutečnost dobrou pověst hlavního města Prahy poškozovat.
21. K otázce výše pokuty s ohledem na zrušené první rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. b) a h) zákona o cenách, žalovaný konstatoval, že žalobce v odvolání nenamítal absenci řádného odůvodnění ve vztahu ke způsobu stanovení výše pokuty, a proto se k ní žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže ani nemohl vyjádřit.
22. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Ústní jednání před soudem

23. Při ústním jednání, které se konalo dne 24. 3. 2022, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na žalobu a přednesl argumentaci písemně zachycenou v podání ze dne 24. 3. 2022, které současně založil do spisu. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí. Žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že v posuzované věci se jedná o více

skutků, byť tyto byly zjištěny v rámci jedné kontroly. Skutky vycházejí z jiného skutkového základu a především ohrožují jiné zákonem chráněné zájmy a byly jimi porušeny jiné právní předpisy. Pro porušení cenových předpisů totiž není jakkoli rozhodující, zda žalobce obsluhoval taxametr nebo jiné výpočtové zařízení, podstatné je, že požadoval uhrazení jiné ceny, než na jakou měl podle právního předpisu nárok. Účtování konkrétní ceny za přepravu proto není důsledkem nepoužití taxametru. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021 č.j. 9 Af 11/2019-61 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021 č.j. 3 As 150/2021-59.

VI. Posouzení věci soudem v Praze

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
25. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
26. Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách *úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.*
27. Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách *maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.*
28. Podle § 5 odst. 5 zákona o cenách *regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.*
29. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, *se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí přestupku tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*
30. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve znění ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, *se za přestupek uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 3 písm. a) nebo odstavce 2 písm. b).*
31. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě (ve znění účinném do 30. 6. 2020) *je dopravce povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. P.

32. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
33. Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.*
34. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Soud úvodem konstatuje, že taxislužba (tj. služba poskytnutá žalobcem, která je dle § 1 odst. 1 zákona o cenách zboží) je vymezena ustanovením § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly s obsaditelností nejvýše devíti osob včetně řidiče, přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky k přepravě se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby, na veřejně přístupných pozemních komunikacích a na jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku taxislužby. Maximální cena osobní taxislužby stanovená Nařízením HMP je stanovena pro takto definovanou službu. K tomu soud dále uvádí, že podle ustanovení § 5 odst. 4 zákona o cenách mohou cenové orgány nebo místní orgány uplatnění maximálních cen omezit dalšími věcnými, případně časovými podmínkami. Podle Nařízení HMP platí maximální ceny pro jízdy na území hlavního města Prahy veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Maximální ceny taxislužby tak byly stanoveny pro celé území hlavního města Prahy a pro všechna vozidla taxislužby.
36. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto ověřil jejich tvrzení o něm ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
37. Soud předesílá, že v minulosti rozhodoval ve skutkově obdobných věcech o obsahově totožných námitkách, které uplatnili jiní žalobci zastoupení stejným právním zástupcem. Po posouzení skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že není důvod se od svých předchozích rozhodnutí odklánět. Soud tak částečně, s přihlédnutím ke specifikům nyní projednávané věci, přejal závěry ze svých předchozích rozhodnutí, na které bude pro úplnost odkazovat.
38. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nedodržení zásady *ne bis in idem*, neboť měl být dvakrát postihnut za tentýž skutek. V této části soud musí konstatovat, že se totožnou námitkou (byť v jiných věcech) v minulosti opakovaně zabýval, přičemž v rozsudku ze dne 9. 9. 2020 č. j. 10 A 73/2019-54 dospěl k jednoznačnému závěru, že tato námitka není důvodná. Stejně tak na danou věc nahlížel i v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41.
39. Se zřetelem k tomu, že v obecné rovině není otázka použitelnosti zásady zákazu dvojího postihu v téže věci i v řízení o přestupcích mezi účastníky spornou, soud toliko stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, v němž Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska posuzování překážky dvojího postihu za stejný skutek. Konstatoval, že „*zásada ne bis in idem – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za též čin – je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny. Povinnost cítit uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, podle nějž „[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním*

řízení podléhající pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 1. 2012, č.j. 1 As 125/2011-163).“

40. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjádřil i k samotnému jádru argumentace žalobce, který poukazoval na to, že judikurní praxe ESLP zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*), a zdůrazňoval, že ve světle této rozhodovací praxe je pojem „totožnost skutku“ třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním (dovozovaném v České republice), ale také, a to především, s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25 k předestřeným otázkám uvedl, že „článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě ani žádné jiné ustanovení Úmluvy nijak blíže nespecifikuje totožnost činu („idem“). Evropský soud pro lidská práva proto přistoupil ke sjednocení své vnitřně rozporné judikatury k dané otázce rozsudkem velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, *Zolotukhin proti Rusku*, stížnost č. 14939/03, Reports 2009, v němž po shrnutí judikurních linií odmítl přístup vycházející z právní kvalifikace deliktu s tím, že takový přístup je příliš restriktivní vůči právům jednotlivce. Podle Evropského soudu pro lidská práva tak čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (srov. zejména body 81 a 82 citovaného rozsudku)“.
41. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že to, „jak je třeba ve světle rozsudku *Zolotukhin proti Rusku* přistupovat k výkladu zásady *ne bis in idem*, vymezil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č.j. 1 As 125/2011-163. Vycházel přitom z české trestněprávní doktríny, která tradičně při interpretaci uvedeného pojmu za podstatu skutku považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva a rozlišuje mezi skutkem *de facto* a skutkem *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek *de iure*. Nejvyšší správní soud se k tomuto trestněprávnímu pojetí jednoty skutku v citovaném rozsudku přiklonil, ačkoliv velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku *Zolotukhin proti Rusku* uvedl, že při posuzování zásady *ne bis in idem* odmítá přístup kladoucí důraz na právní kvalifikaci deliktu, Nejvyšší správní soud přesto za rozhodný komparátor pro stanovení prvku *idem* považuje skutek *de iure*“ (pozn. podtržení doplněno). Nejvyšší správní soud doplnil, že „k obdobným závěrům ...dospěl v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č.j. 9 As 67/2010-74, v němž se rovněž zabýval výkladem rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Zolotukhin proti Rusku*. Na jeho podkladě konstatoval, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o uplatnění zásady *ne bis in idem*“ (pozn. podtržení doplněno).

42. V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z uvedených závěrů vyplývá, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou formálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení.“ (pozn. potvrzení doplněno).
43. Soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat.
44. Vycházejí z právě citovaných závěrů, nemohl soud žalobci přisvědčit v tom, že by byl v nyní posuzované věci nepřipustně opakovaně postihnut za tentýž skutek. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2018, č. j. MHMP 899037/2018 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 23. 7. 2019, č. j. 87/2019-190-TAXI/3 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. e) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, za což mu byla uložena pokuta ve výši 80 000 Kč. Žalobce byl takto sankcionován za skutek spočívající v opomenutí označit vozidlo taxislužby při přepravě viditelným a čitelným označením střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně, a dále za to, že opomenul označit vozidlo jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost se s ním seznámit a dále nevybavit vozidlo taxislužby měřicí sestavou taxametru.
45. Jakkoli se měl žalobce uvedených jednání dopustit v rámci přepravy poskytované tentýž den, týmž vozidlem a na téže trase, tedy jednáním v místní a časové souvislosti s jednáním, za které byl postihnut v nyní posuzované věci (jednání spočívající v porušení cenových předpisů spočívající v účtování vyšší než maximální dovolené ceny), oba tyto skutky se podstatně odlišují v rozhodných okolnostech, a to jak v části samotných jednání žalobce, tedy projevů jeho vůle ve vnějším světě, tak i v podobě jejich právně relevantních následků.
46. Žalobce v obou případech svým jednáním porušil rozdílné okruhy zájmů chráněných zákonem (v případě přestupků sankcionovaných podle zákona o silniční dopravě byl porušen především zájem na dodržování rovných podmínek mezi subjekty provozujícími taxislužbu, v případě přestupku, kterým žalobce porušil zákon o cenách, lze stěžejní zájem spatřovat zejména v ochraně spotřebitele). Zároveň nelze souhlasit se žalobcem, že se dopustil jediného celistvého skutku (jednání), tj. jednoho skutku *de facto*. Skutečnost, že žalobce uskutečnil jízdu, aniž by měl vozidlo vybaveno a označeno v souladu se zákonem o silniční dopravě, neimplikuje účtování ceny za provedenou přepravu v rozporu se zákonem o cenách, neboli porušení zákona o cenách není podmíněno porušením zákona o silniční dopravě a naopak. Řečeno jinak, jednání, jímž žalobce porušil zákon o silniční dopravě, není jakkoli významné pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobce za porušení zákona o cenách. Žalobce se tedy při uskutečnění přepravy téhož dne dopustil dvou rozdílných jednání (skutků), která měla za následek porušení dvou různých okruhů zájmů chráněných odlišnými zákony (zákon o cenách a zákon o silniční dopravě). Soud se v této souvislosti zcela ztotožňuje s posouzením obdobné věci v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021 č.j. 9 Af 11/2019-61, na jehož závěry poukázal žalovaný. V tomto rozsudku soud zejména konstatoval, že: „ (...) z hlediska znaků jednání, jímž je čas a

místo, jde o tytéž skutkové okolnosti, nicméně povaha jednotlivých jednání ve spojení s následky narušujícími určitou oblast ochrany zájmů naplňují judikaturou zmíněné podstatné prvky (okolnosti), které determinují přípustnost stíhání odlišných skutkových podstat s odlišnými právními důsledky. Nejde tedy jen o skutky de iure, ale i o odlišná jednání skutková, takže z hlediska totožnosti skutku lze v dané věci odlišovat nejen právní kvalifikaci skutku (de iure), ale i to, jak se skutek stal (určitými činy porušujícími cenové předpisy a určitými činy porušujícími předpisy o silniční dopravě).“ Jednalo se tak o dva samostatné skutky, jejichž projednání ve dvou správních řízeních nebránila zásada *ne bis in idem*. Ostatně i v rozsudku ze dne 13. 2. 2020 č.j. 8 As 399/2018-33, na který odkazoval žalobce, Nejvyšší správní soud vyzdvihl, že odlišnost v právně významném následku jednání je kritériem, které konstituuje existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení a samostatně je postihnout, a které neodůvodňuje aplikaci zásady *ne bis in idem*.

47. Za této situace a ve světle závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25 nebylo možné přisvědčit žalobci, že byl v nyní posuzované věci opakovaně postihnut za tentýž skutek. Správní orgány tedy svým postupem neporušily pravidla vyplývající z čl. 40 odst. 5 Listiny a z čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.
48. Skutečnost, že žalobce se dopustil dvou skutků oddělitelných *de facto* i *de iure*, vylučuje nepřipustnou duplicitu obou řízení ve smyslu východisek vyplývajících z rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro Lidská práva ze dne 15. 11. 2016 ve věci A a B proti Norsku (stížnosti č. 24130/11 a 29758/11) a s tím související povinnost správních orgánů respektovat absorpční zásadu, resp. povinnost přiměřeně aplikovat principy trestněprávní doktríny týkající se ukládání trestu při souběhu trestných činů. I v této části soud trvá na závěrech, k nimž dospěl v rozsudku ze dne 20. 10. 2021 č.j. 9 Af 11/2019-61, ve kterém k otázce naplnění kritérií vymezených ve shora označeném rozsudku ESLP dovedl, že: „(...) uvedená kritéria úzké věcné souvislosti jednání žalobce v dané věci nejsou naplněna z důvodu odlišných aspektů protiprávního jednání, které se nedoplňují, neboť kontrola byla zaměřená na odlišné povinnosti provozovatele přepravy, výsledky kontroly měly různé právní následky, dokazování v řízení se orientovalo na jiné skutkové znaky jednání, při kterém nehrozilo zdvojení dokazování, bylo-li zaměřeno na jiný soubor povinností a věcí. (...). Soud také považuje za odlišitelné, a to ve smyslu zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 399/2018-33, že skutková jednání podle zákona o silniční dopravě se nedotýkají jediného širokého chráněného zájmu, nýbrž věcně odlišných zájmů na dodržování cenových předpisů oproti podmínkám provozování silniční dopravy motorovými vozidly, sledujícím jiný, nikoliv k cenovým předpisům doplňující se účel.“ Námitka, že správní orgány měly při ukládání pokuty za přestupek podle zákona o cenách *ex officio* přihlížet i k pokutě uložené žalobci za přestupek spáchaný v souvislosti s porušením povinností podle zákona o silniční dopravě, je proto nedůvodná. Pouze *obiter dictum* soud dodává, že žalobci nic nebránilo v tom, aby správním orgánům doložil své příjmové a majetkové poměry a v souvislosti s pokutou uloženou v jiném řízení namítl likvidační účinek nyní posuzované pokuty. Žalobce však v tomto ohledu zůstal zcela pasivní, jak vyplývá z vypořádání druhého žalobního bodu (viz níže).
49. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný při stanovení výše pokuty postupoval nezákonně, pokud u žalobce jako fyzické osoby podnikající nepřihlédl k jejím majetkovým ani osobním poměrům a výši pokuty posuzoval pouze korektivem tzv. likvidační pokuty.

50. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenamítal, že by uložená pokuta měla zohlednit jeho osobní a majetkové poměry, a své osobní a majetkové poměry jakkoliv blíže nespecifikoval.
51. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 *správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem. (pozn. podtržení doplněno).*
52. Soud neshledal, že by v nyní projednávané věci vyplývala jakákoli indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala tomu, že by výše pokuty mohla žalobce existenčně zasáhnout. Žalobce v průběhu celého správního řízení ani v řízení před soudem nekonkretizoval, z jakého důvodu by pro něj uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, a své majetkové poměry nijak nedoložil. Správní orgány proto nepochybily, pokud tuto otázku posoudily odhadem a své úvahy doplnily o odkaz na relevantní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu.
53. Pokud by žalobce skutečně tížila likvidační výše pokuty, jistě by se snažil své majetkové poměry prokázat. Soud přisvědčuje žalovanému, že nahlížeje touto optikou nelze považovat pokutu ve výši 40 000 Kč za likvidační. Tento závěr rovněž podporují rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-41), dle nichž i vyšší pokuta uložená dopravci – fyzické osobě nemá likvidační účinek.
54. Pro úplnost soud uvádí, že povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Lze také zdůraznit, že i když jsou správní orgány vázány § 50 odst. 3 správního řádu, a jsou tak povinny zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, současně nesmí v řízení o přestupku přehlížet důkazní břemeno, které pachatel přestupku jako účastník řízení nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021 č.j. 4 As 238/2020-46). Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41).
55. Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném rozsudku ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008-133 také uvedl, že *likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se*

v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.

56. Taková situace ze správního spisu však nevyplývá. Uložená pokuta ve výši 40 000 Kč je sice citelným zásahem do hospodaření žalobce, avšak žalobce netvrdil a nedoložil žádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že se jedná o částku, která by mohla znemožnit jeho podnikání či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní či majetkové poměry. K tomu soud v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu připomíná, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-41).
57. Žalobcovu tvrzení o likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat jeho delikt ní jednání. Smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování nelze v žádném případě chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu, které povinnosti uložené zákonem respektují.
58. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost uložené sankce, resp. brojil proti výši uložené pokuty s tím, že výše trestu nebyla správním orgánem I. stupně ani žalovaným nikterak zdůvodněna s ohledem na to, že se jednalo v pořadí již o druhé rozhodnutí ve věci, kdy v původním řízení byl žalobce odsouzen pro spáchání dvou přestupků, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Následně byl odsouzen pro jeden přestupek s tím, že mu byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč, z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z napadeného rozhodnutí však nelze seznat, jak k její výši oba správní orgány dospěly. Současně žalobce namítl, že nelze seznat, zda je výše pokuty srovnatelná s obdobnými případy, neboť neexistuje žádná veřejně dostupná databáze rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech, přičemž takové srovnání absentuje v odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalobce brojil proti závěru žalovaného ohledně znehodnocování dobré pověsti hlavního města Prahy.
59. K námitce, že správní orgány nezdůvodnily výši uložené pokuty vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl odsouzen za jeden přestupek oproti předchozímu řízení, soud předně uvádí, že tuto námitku žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, a proto se k ní žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Soud zároveň nesdílí názor žalobce, že správní orgán I. stupně byl povinen jakýmsi poměřováním původně uložené pokuty (za dva přestupky) a pokuty uložené nyní za jeden přestupek rozvádět, proč ve výsledku stanovil sankci nižší o 10 000 Kč. Podstatné je, že správní orgán I. stupně výši pokuty náležitě odůvodnil, a to posouzením konkrétních okolností případu, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 6 a 7. Žalobce tyto úvahy správního orgánu I. stupně nezpochybnil, resp. proti nim v žalobě neuplatnil žádnou konkrétní námitku, a soud proto nepovažuje za nutné zabývat se detailněji argumentací a důvody, o které správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí v části týkající se uloženého trestu.

60. Žalobci byla v projednávané věci uložena pokuta dosahující pouhých 4 % maximální horní sazby. Tato pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Po provedeném přezkumu považuje soud stanovení výše pokuty za souladné se zákonem. Ze skutečnosti, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly jiná rozhodnutí v obdobných věcech, aby tak konfrontovaly svou úvahu o výši uložené pokuty s jinými případy, nelze dovodit, že sankce byla uložena v rozporu s § 2 dost. 4 správního řádu, a že je tudíž napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné. Povinnost takového srovnání s rozhodnutími vydanými v jiných věcech žádný právní předpis správnímu orgánu neukládá. Nadto je třeba uvést, že žalobce ani tuto námitku neuplatnil v odvolacím řízení, a žalovaný se k ní proto v napadeném rozhodnutí nemohl vyjádřit.
61. Soud neshledal důvodnou ani dílčí subnámitku, v níž se žalobce ohradil proti závěru správního orgánu I. stupně, že svým jednáním znehodnocoval dobrou pověst hlavního města Prahy. Žalobce se v souvislosti s touto námitkou omezil na pouhé tvrzení, že to byly naopak špatné zkušenosti s klasickou taxislužbou, které vedly spotřebitele k využívání jiných forem přepravy. Soudu ovšem není zřejmé, jak slovy žalobce „jiná forma přepravy“ může pozitivně působit na zahraniční turisty a media, a přispět tak k budování dobré pověsti hlavního města, není-li jejím provozovatelem (tj. žalobcem) při poskytování taxislužby dodržena maximální, úředně stanovená cena.

VII. Závěr a náklady řízení

62. Soud v dané věci poukazuje na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č.j. 9 As 291/2016 - 136, v němž Nejvyšší správní soud sice o povaze přepravy přes aplikaci Uber konečným způsobem nerozhodl, zaujal ovšem v tomto směru důležité stanovisko, že *„[p]řeprava osob skutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“* Tentýž soud pak pokračoval, že *„[m]ěstský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“* (pozn. podtržení doplněno). Jinými slovy řečeno, z citovaného rozsudku se podává, že pokud faktická povaha činnosti žalobce naplňovala činnost taxislužby, musela se řídit zákonem stanovenými pravidly pro výkon taxislužby. Žalobce byl tak povinen podle zákona o cenách ve spojení s nařízením HMP účtovat dne 26. 10. 2017 úředně stanovenou cenu za poskytnutí taxislužby vozidlem BMW 330D, SPZ X, na trase z Anenského náměstí 1, Praha 1 - Loretánské náměstí 1, Praha 1 (vzdálenost 4,12 km). Za porušení této povinnosti byl napadeným rozhodnutím právem sankcionován.
63. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobce se prokazatelně dopustil porušení zákona o cenách, za což mu byla uložena přiměřená pokuta, přičemž nebylo prokázáno, že by tato pokuta mohla mít likvidační charakter.

Soud se v řízení ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný v potřebném rozsahu vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, i s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, které spolu s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek.

64. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu